

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Νοστιμωτάτη δίκη εξεδικάσθη εσχάτως ἐν Λονδίνῳ. Ἡ μίς Φλωρεντία Σαὶν Τζὼν ἐκ τῶν πρωταγωνιστριῶν τοῦ Εὐθύμου Θεάτρου ἐδημοσίευσε κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀγγελίαν εἰς τὰς ἐφημερίδας ἱδιὰ τῆς ὁποίας ἔτασεν ἀμοιβὴν δύο χιλιάδων λιρῶν εἰς ἐκεῖνον ὅστις θὰ τῆς ἀπέδιδε τοὺς ἀπολεσθέντας ἀδάμαντάς της. Εὐθὺς τότε μία ἐφημερίς Sporting Truth γράφει εἰρωνικώτατον ἄρθρον περὶ τῆς ἀγγελίας συγχαίρουσα τὴν ἡθοποιὸν διὰ τὴν ἐφευρεσιν τῆς δέθεν ἀπωλείας ἀδαμάντων ἀνυπάρχτων καὶ τὴν δημοσίευσιν τῆς μεγάλης ἀμοιβῆς πρὸς ψευδεπίδειξιν. Ἡ μίς Σαὶν Τζὼν καταγγέλλει ἐπὶ συγκοφαντῇ τὴν ἐφημερίδα, ἀποδεικνύει δὲ ἀναμφισβητήτως ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὅτι ἔχασε βαρυντή μότατα κοσμήματα. Καὶ τὸ δικαστήριον καταδικάζει τὸν κύριον συντάκτην νὰ πληρώσῃ πρὸς αὐτὴν ἀποζημίωσιν 300 λιρῶν. Οὕτως ἡ ἡθοποιὸς δὲν εὔρε μὲν τὰ ἀπολεσθέντα, ἀλλ' ἐπαρηγορήθη μὲ τὰς 300 λίρας.

Χειρουργικὸν θαῦμα. Πρὸ μικροῦ πάλιν ἡ χειρουργία ἐξετέλεσεν ἐν Παρισίοις τὸ ἐξῆς θαυμάσιον ἀληθῶς ἐγγεῖρημα: Μία ἐκ τῶν ἡθοποιῶν τοῦ Γυμνασίου, ἡ δεσποινὶς Δεμαρσύ, γυνὴ νέα καὶ εὐειδής, ῥιφθεῖσα ἔξω τῆς ἀμάξης ὑπὸ ἀφηνιασάντων ἱππῶν ἐκτύπησε κατὰ πρόσωπον καὶ ἐκδάρεισα οἰκτρῶς κατέστη δυσειδής, ἀγνώριστος. Ὁ ἰατρὸς ὑπεσχέθη θεραπείαν τῆς πληγῆς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀποκατάστασιν τῆς προτέρας εὐμορφίας: Φαντασθῆτε τὴν ἀπελπίσιν τῆς νεανίδος! Δὲν ἦτο προτιμότερον ν' ἀποθάνῃ παρὰ νὰ παραμορφωθῇ. Αἰφνὴς εἰς χειρουργός, ὁ κύριος Φελιζέ — τὸ ὄνομά του πρέπει νὰ γείνη γνωστὸν — συγγιγνήθεις προσέρχεται ἀρωγός. Μετ' ἀρρωσιώσεως διττῆς, καὶ πρὸς τὴν ἐπιστήμην καὶ πρὸς τὴν καλλονήν, προσφέρεται ν' ἀποκόψῃ τεμάχιον ἐκ τοῦ ἰδίου τοῦ σώματος, ὅπως ἐπουλώσῃ τὴν πληγὴν τῆς δεσποινίδος Δεμαρσύ. Ἡ ἡθοποιὸς δέχεται εὐγνώμωνως τὴν θυσίαν καὶ τὸ ἔργον ἐπιτυγχάνει ἐξαισιῶς. Ἡδὴ ἡ νεῆνις, θεραπευθεῖσα ἐντελῶς καὶ ἀνακτῆσασα τὴν προτέραν μορφήν ἀβροτέραν καὶ δροσερωτέραν ἐκ τῆς ἀνακαινίσεως, θὰ ἐμφανισθῇ ἴσως μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου. Ἀλλ' ἡ εἰδήσις τῆς παραδόξου θεραπείας αὐτῆς ἐκίνησε τὴν περιέργειαν τοῦ παρισινοῦ κοινοῦ καὶ πολλοὶ καινοθῆραι ἐφημερίδων ἔσπευσαν νὰ ἐρωτήσωσι τὸν δεξιὸν χειρουργὸν πόθεν ἔλαβε τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τῆς σαρκός, ὅπερ ἐπεκόλλησεν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς δεσποινίδος Δεμαρσύ. Ὁ ἐπιστήμων, ἀφοῦ ἀνέπτυξεν εἰς αὐτοὺς τὸ ζήτημα περὶ ἀντικαταστάσεως δέρματος δι' ἄλλου ὁμοειδοῦς, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εἴναι ἄτριχον, νὰ ληφθῇ δ' ἐκ σαρκώδους μέρους καὶ ὄχι πλησίον κλειδώσεως, διότι δυνατόν νὰ γενήσῃ ἐπικίνδυνον φλεγμονὴν εἰς ἐκεῖνον παρὰ τοῦ ὁποίου ἐκόπη, ὅτι δὲ ἡ κνήμη καὶ ὁ μηρὸς εἴναι τὰ καταλληλότερα πρὸς τοῦτο μέρη τοῦ σώματος, ἔδωκεν εἰς τοὺς ἐρωτῶντας νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι ἡ καταγωγὴ τοῦ δέρματος ἐκεῖνου, ὅπερ ἐπέστρωσεν ὡς βελουδίνῃ προσωπί τὴν μορφήν τῆς νεαρῆς, δὲν ἦτο πολὺ εὐγενὴς καὶ ὅτι ἀκόμη μίαν φορὰν ἡ καλλονὴ ἐξύψωσε καὶ ἐξήγνισε τὴν ταπεινὴν ὕλην.

Μὴ ὁ Ἑδίσων μᾶς προετοιμάξῃ πάλιν νέον θαῦμα;... — Εἰς ἐπανελθὼν ἐξ Ἀμερικῆς διηγεῖται εἰς

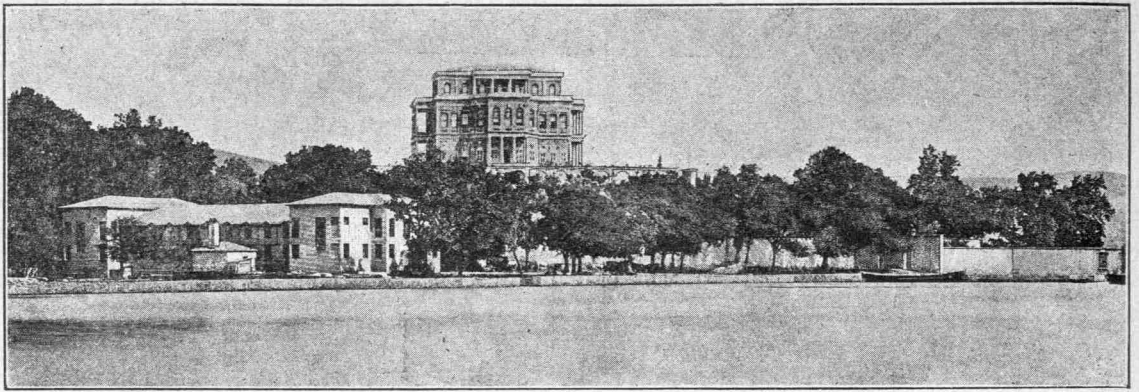
συντάκτην παρισινοῦ περιοδικοῦ ὅτι κατῴρωσε νὰ συν-ομιλήσῃ πρὸς τὸν διάσημον σοφὸν καὶ ὅτι οὗτος, λίαν τεταραγμένος καὶ ἀφρημένος τῷ ὠμίλῳ ὡς ἐξῆς: «Τὶ λαμπρὸν θὰ ἦτο, ἂν κατεῖχεν ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν τοῦ τὰ ἄτομα ἐξ ὧν τὸ σῶμά του σύγκειται, καὶ ἦτο κύριος νὰ τὰ σκορπίζῃ καὶ νὰ τὰ ἀνασυλλέγῃ κατὰ τὰς ὁρέξεις τῆς φαντασίας του! Θὰ ἔλεγον π. χ. εἰς τὸ ὑπ' ἄριθ. 4320 ἄτομόν μου: Ἀποσπάσθητι ἐπ' ὀλίγον ἀπὸ τὸ σῶμά μου καὶ πήγαινε ν' ἀποτελέσῃ μέρος ἐνός ῥόδου.» Ὁμοίως θὰ διηύθυνον ἐν ἑκάστῳ τῶν ἀτόμων μου ἵνα συγχωνευθῇ ἄλλο μὲ φυτόν, ἄλλο μὲ μέταλλον καὶ οὕτω καθέξῃ.» Ἐπειτα θὰ τὰ ἀνεκάλουν πάλιν, θὰ τὰ συνήρουν ἐκ νέου ὥστανε ἔθιγον τὸ κομβίον ἡλεκτρικοῦ κωδωνίσκου, καὶ θὰ μοὶ ἀπεκόμιζον τὸ πόρισμα τῶν ὅσα ἔμαθον ἐφ' ὅσον ἦσαν ἄνθος, μέταλλον ἢ φυτόν, διδάσκοντά με τὰς γνώσεις ἃς ἀπέκτησαν. Ταῦτα λέγων ὁ Ἑδίσων ἐφαίνετο διατελὼν ἐν καταστάσει ἐκστάσεως καὶ ὄνειρου. Ὡμίλει σοβαρῶς. Τὸ τηλέφωνον καὶ ὁ φωτογράφος θὰ ἦσαν μηδὲν ἀέναντι τοιαύτης ἀνακαλύψεως.

Οἱ μεγάλοι ἄνδρες καὶ ἡ γραφὴ των. — Εἰς τῶν ἐραστῶν τῆς γραφολογίας, πέμπει πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν παρισινῶν Χρονικῶν αὐτόγραφόν τι διαβεβαιῶν ὅτι εἶνε πιστὸν πανομοιότυπον ἀποσπάσματος ἐπιστολῆς γραφείσης ἐκ τῶν μᾶλλον θιζάντων τὸ κοινὸν ἐνδιαφέρον κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη, καὶ ζητεῖ νὰ ἐκφέρῃ τὴν ἐφημερίς γνώμην περὶ τοῦ εἰς τίνα ἀνήκει, καὶ συνάμα τὸ δημοσιεύσῃ. Ἡ ἐφημερίς ἱκανοποιεῖ τὸν ἰδιότροπον τοῦ ἀποστολέως πόθον, δημοσιεύουσα τὸ αὐτόγραφον χωρὶς ὅμως νὰ ἐκφέρῃ ἰδίαν κρίσιν. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀναθεῖναι εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς, καὶ περιμένει τώρα τὰς ἀπαντήσεις των, αἵτινες θὰ ἦναι βεβαίως πολὺ ἐνδιαφέρουσαι.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά. Προκειμένου περὶ τῆς ὑποψηφιότητος τοῦ κ. Φρευσινὲ ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ, ἰδοὺ πῶς χαράσσει τὴν εἰκόνα του ἐν τῇ ἐφημερίδι: «L'Événement» ὁ Φιλιβέρτος Ὁδεβράν: Ὀλίγαι γραμμαὶ θ' ἀρκέσωσι πρὸς σχεδιασμὸν τῆς εἰκόνης τοῦ προσώπου. Πρέπει ἐν αὐτῷ νὰ διακρίνωμεν ὅτι ὁ Νοδιὲ ὀνομάζει «νεαρόν γέροντα». Μέσου ἀναστήματος, μὲ στῆθος στενόν, σῶμα ὀλίγον ἱσχνόν, καὶ μὲ πᾶν τὸ προδίδον μεγάλην εὐφυίαν, χαρακτηριστικὰ λεπτά, μειδίαμα ἐκφραστικώτατον, ἐκφράσιν νηφάλιον. Ἐχει σχεδὸν διαρκῶς τὴν ὄψιν σοβαρὰν ὡς ἀρμόζει εἰς ἀρχαῖον μαθητὴν τῆς πολυτεχνικῆς σχολῆς. Ὁ καθαρός, σύντομος καὶ λίαν συμπαθὴς λόγος του εἶνε ἐν περιπλέον συστατικὸν προμηγνύον τὴν ἐπιτυχίαν του. Ἀπὸ εἰκασταεῖας εἶναι εἰς ἐκ τῶν εὐερεστοτέρων ἀγορευτῶν τοῦ κοινοβουλίου. Εἶνε ἀναντηρήτως ῥήτωρ ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν. Καὶ ἄλλα ὅμως πολλὰ προνομία του δὲν θὰ παρίδωσιν οἱ ἀκαδημαϊκοὶ τοῦ ψηφοφόρου.» Ὑπαινίσσεται δ' ἐνταῦθα ὁ γράφων τὰς συγγραφάς του καὶ τὸ ἐνεργόν του μέρος ἐν καιρῷ τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης.

— Ἰδοὺ καὶ ἡ εὐλάβεια τῆς Περουβίας: Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Λίμας ἀφώρισε τὴν δεσποινίδα Κλαρίν-

Ο ΒΟΣΠΟΡΟΣ
[Ἐκ φωτογραφίας]

δαν Τίννερ, διευθύντριαν τοῦ φύλλου «Εἰκονογραφημένου Περού», διότι ἐδημοσίευσεν ἐν ἐπιφυλλίδι μετὰφρασιν τῆς μυθιστορίας «Μαγδάλας» τοῦ Βραζιλιανοῦ μυθιστοριογράφου Καιλίου Νέττο. Ἐπιτροπὴ κυριῶν τῆς Ἀρεκίρας, τῆς μεγάλης κληρικῆς ἐστίας τῆς Περουβίας ἀπήτησε νὰ περιλάβῃ ὁ ἱεράρχης καὶ τὸν μυθιστοριογράφον εἰς τὸν ἀφορισμὸν Εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ἐκάησαν μάλιστα καὶ τὰ φύλλα τὰ περιέχοντα τὴν ἐπιφυλλίδα ἐν μέσῳ ἀπείρου πλήθους, ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς πόλεως.

— Ἀνευρέθησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν, ἐν τινι ἀγγλικῇ ἐπιθεωρήσει, διάφορα χειρόγραφα τοῦ Θωμᾶ δὲ Κίντσεϋ, τοῦ πολυγράφου ὀπισφάγου. Μεταξὺ τῶν ἀνακαλυφθέντων τεμαχίων αὐτῶν ἐνδιαφέρον ἀπόσπασμα ἀπὸ τὰ «Λοίσθια», τὰ πεζὰ ἐκεῖνα ποιήματα ὧν ὁ Βωδλαϊρ ἔδωκε τὴν ἀνάλυσιν καὶ ἅτινὰ εἰσιν ἀναμφισβητήτως ἐν τῶν ἀριστουργημάτων τῆς ἀγγλικῆς πεζογραφίας.

Θεατρικά. Ἀπὸ τινος εἰς τὸ παρισινὸν θέατρον Folies dramatiques παριστάνεται τρίπρακτον μελοδραματικὸν ἢ «Αἰγυπτία». Τὸ ἔργον εἶνε ἀρκετὰ θεαματικώτατον μὲ τὴν ἐν αὐτῷ μάχην τοῦ Ἀβουκίρ, τὰ τηλεβόλα καὶ τὸ ἀερόστατον τιν. Τὸ τηλεβόλον μάλιστα καὶ ἐκपुरσοκροτεῖ ἐπὶ σκηνῆς! Ἡ ὑπόθεσις ἐξήχθη ἐκ τῆς μυθιστορίας «Ὡραίου Συνταγματάρχου», τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Βωμόν, ἐνὸς τῶν συγγραφέων τοῦ δράματος, ἀπὸ ἐτῶν ἤδη συγγραφείσης. Τὸ ἔργον ἔχει ἀπειρίαν εἰκόνων. Ἡ μουσικὴ εἶνε τοῦ Δελόκ. Ἀλλ' ὡς μουσικὸν ἔργον θεωρεῖται, πολλὸ ὑποδεέστερον τοῦ «Μικροῦ Δουκὸς» καὶ τῆς «Κόρης Ἀγκῶ».

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Συζυγικὸς διάλογος. Ἐκ εἰς ἑν ἡ: — Πῶς σοῦ φαίνεται, Νίκο, αὐτὸ τὸ καπέλλο δὲν πάει καλὰ ἰς τὰ μαλλιά μου; Ἐκ εἰς ἑν ὁ: — Καλὰ πάει! καὶ σὰν δὲν πάη, ἄλλαξε — τὰ μαλλιά.

Πικρὰ ἀλήθεια. Καθ' ὁδὸν μεταξὺ δύο διαβατῶν: — Γιὰ κύτταξε ἐκεῖνον τὸν γέρο μὲ μιὰ νέα κόρη του νὰ εἶνε; — Τόσο νέαν κόρην ἀδύνατον! — Τότε θὰ εἶνε βέβαια γυναικὶά του.

ΤΡΕΙΣ ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Μὲ μίαν μόνην κηλίδα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἐνδύματος, ὅλον τὸ ἐνδύμα εἶνε κηλιδωμένον.

*

Οἱ ἀδάμαντες εἶνε τὸ ἔσχατον τῶν ὅσων ἀγοράζομεν καὶ τὸ πρῶτον τῶν ὅσα πωλοῦμεν.

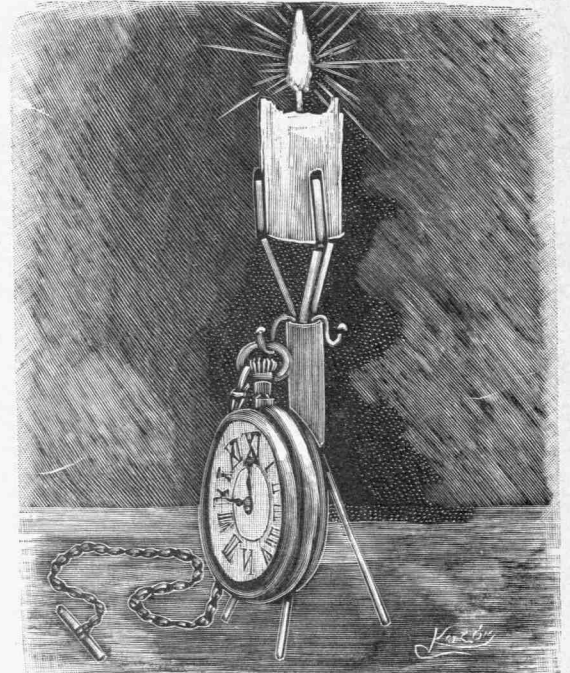
*

Ἄν ἡ μνηστὴ σου ἔχει γλυκύτατα μάτια καὶ δροσε-

ρωτάτην ὄψιν, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι εἶνε ἄγγελος, ἀλλ' ὅτι οἱ γονεῖς τῆς τὴν κοιμίζουσιν εἰς τὰς ἐννιά καὶ τὴν τρέφουσιν μὲ κοτολέττας.

ΕΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΝ ΚΑΤ' ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

Κηροπήγιον φέρον ὥρολόγιον. Τὸ κηροπήγιον ὅπερ σᾶς παρουσιάζομεν ἐνταῦθα δὲν εἶνε ἴσως πολὺ κομψόν· ἀλλ' εἰς περιστάσεις τινὰς εἴμπορεῖ νὰ σᾶς φανῇ πολὺ χρήσιμον, ἐν ἐλλείψει καλλιτέρου. Λάβε τεμάχιον κλάδου κουφοξυλιάς ἢ καλάμου, ἢ προχειρότερον συστρέψατε εἰς κύλινδρον, συγκρατοῦντε αὐτὸν διὰ κλωστῆς, ἐν ἔπισκεπτήριόν σας.

Τρία πυρεῖα, ὧν τὰ ἄκρα θὰ εἰσαχθῶν εἰς τὴν κάτω ὀπὴν τοῦ κυλίνδρου, θ' ἀποτελέσουν τρίπουν· ἄλλα τρία, ἐλαφρῶς λυγισμένα κατὰ τὸ μέσον αὐτῶν καὶ εἰσαγόμενα εἰς τὴν ἄνω ὀπὴν τοῦ κυλίνδρου, θ' ἀποτελέσουν τὸ κυρίως κηροπήγιον. Μία δὲ καρφίς λυγισμένη καὶ καρφωμένη εἰς τὸ ἄνω χεῖλος χρησιμεύει ἵνα ἀναρτήσῃτε ἐξ αὐτῆς τὸ ὥρολόγιόν σας, ἂν δὲν θέλετε νὰ πάθῃ τινὰ βλάβην ἐκ τῆς ἐπαφῆς αὐτοῦ πρὸς τὸ μάρμαρον τῆς ἐστίας.

Τὸ κηροπήγιόν μας ἀφιερῶμεν εἰς τοὺς κκ. κυνηγούς.